

“นิโคล ขอใบ้ใจนะที่อุตส่าห์มาทั้งที่โทรไปกะทันหันแบบนี้” ออดรีรี่ เบนเนตต์
 เอ่ยขณะเปิดประตูบ้านสองชั้นสีขาวในอ็อปเปอร์ ลอเรน แคนยอน ย่านพักอาศัย
 สุดหรูในฮอลลิวูด ฮิลล์ เมืองลอสแอนเจลิส

นิโคลยิ้มสดใส “ไม่มีปัญหาค่ะ คุณนายเบนเนตต์”

นิโคล วิลสันเกิดและเติบโตในเมืองเอเวนลิวล์ รัฐอินดีแอนา จึงพูด
 ติดลำเนียงแถบมิตเวสต์ เธอสูงประมาณร้อยหกสิบเซนติเมตร แม่ไม่ได้สวย
 สะดุดตา แต่รอยยิ้มมีเสน่ห์นั้นทำเอาคนมองใจละลายได้

“เข้ามาก่อนสิ” ออดรีรี่เชื้อเชิญ

“ขอโทษด้วยนะคะที่มาสาย” เธอบอกพลางก้มมองนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้อยู่
 เลยสองทุ่มครึ่งมานิดหน่อยแล้ว

ออดรีรี่หัวเราะในลำคอ “เธอคงเป็นคนเดียวในแอลเอที่คิดว่าการมาช้า
 ไม่ถึงสิบนาทีคือการมาสาย แบบนี้ยังถือว่าตรงเวลาจ้ะ”

นิโคลยิ้ม แต่ในใจกลับรู้สึกผิดอยู่ดี เพราะเธอเป็นคนตรงต่อเวลา
 มาตลอด

“คืนนี้คุณแต่งตัวสวยจัง จะไปงานเลี้ยงหรือคะ”

ออดรีรี่เบ้าปาก “ฉันมีนัดกินมื้อค่ำที่บ้านผู้พิพากษา” ก่อนจะโน้มตัว
 เข้าไปใกล้อีกฝ่ายแล้วกระซิบ “คนพวกนั้นน่าเบื่อสุด ๆ เลยละ”

หญิงสาวหัวเราะเบา ๆ

“ว่าไง นิโคล” สามีมของออดรีรี่หักท่ายขณะเดินลงบันไดเค็งมายังชั้นหนึ่ง
 คืนนี้แจมส์ เบนเนตต์สวมสูทสีน้ำเงินเข้มกับเนกไทผ้าไหมลายทาง มีผ้าเช็ดหน้า

ลายเข้ากันโผล่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ผมสืบลอนด์เข้มหัวเสียไปข้างหลังอย่าง
ไร้ที่ตีเช่นเคย

“พร้อมหรือยัง ที่รัก” เขาถามภรรยาแล้วเหลือบมองนาฬิกาข้อมือยี่ห้อ
ปาเต็ก ฟลิปปี “เราต้องไปแล้ว”

“ฉันรู้ค่ะ เต๋ยตามไป” ออตรีย์ตอบก่อนหันไปหานิโคลอีกครั้ง “จอส
หลับแล้ว วันนี้แกวิ่งเล่นทั้งวัน แค่อสองทุ่มก็หมดแรงจนนั่งสัปหงกอยู่หน้าทีวี
เราเลยพาแกเข้านอน หลับปุ๋ยตั้งแต่หัวยังไม่ถึงหมอนด้วยซ้ำ”

“ดีจังค่ะ” นิโคลว่า

“เจ้าตัวยุ่งเล่นสนชชะขนาดนั้น” เจมส์พูดขณะเดินมาหาภรรยาและพี่เลี้ยง
เด็ก “คงหลับสนิทถึงเช้าแน่ คืนนี้คุณสบายแล้วละ” เขาหยิบเลื้อไ้คัตของ
ออตรีย์จากเก้าอี้นวมที่อยู่ด้านขวามาสวมให้ภรรยา “เราต้องไปจริง ๆ แล้วนะ
ที่รัก” เขาระชิบข้างหูเธอพร้อมกับจูบต้นคอ

“ฉันรู้ค่ะ รู้แล้ว” ออตรีย์พยักพืดไปทางประตูใกล้เตาผิงหินซึ่งอยู่ทาง
ทิศตะวันออกของห้องนั่งเล่น “อยากกินอะไรในครัวก็ตามสบายนะ เธอรู้
อยู่แล้วนี่ว่าอะไรอยู่ตรงไหน”

หญิงสาวพยักหน้า

“ถ้าจอสตื่นแล้วร้องหาเค้กช็อกโกแลตละก็ อย่าให้แกกินเชียว เต๋ย
พลังสั้นจนลุกขึ้นมาวิ่งวุ่นกลางดึก”

“เข้าใจแล้วค่ะ” หญิงสาวยิ้มให้ผู้ว่าจ้างอีกครั้ง

“คืนนี้เราอาจกลับดึกหน่อย” ออตรีย์พูดต่อ “แต่เต๋ยฉันจะโทรมาถาม
ความเรียบร้อยเป็นระยะ”

“ขอให้สนุกนะคะ” นิโคลเดินไปส่งทั้งสองคนที่ประตู

ขณะที่ออตรีย์เดินลงบันไดหน้าบ้านก็แอบหันกลับมาหานิโคล ชัยบปาก
พูดโดยไม่มีเสียงว่า “น่าเบื่อจะตาย”

นิโคลปิดประตูบ้าน จากนั้นย่องไปที่ห้องนอนของจอสบนชั้นสอง เด็กชาย
วัยสามขวบนอนหลับปุ๋ย แขนกอดตุ๊กตานุ่มนิ่มที่มีตาโตและหูกาง เธอยืนมอง
หนูน้อยตรงกรอบประตูอยู่พักใหญ่ ช่างน่ารักน่าชังเหลือเกิน ผมสืบลอนด์

หยิกขอด แก้มสีชมพูระเรื่อ เห็นแล้วมันเขี้ยวจนอยากเข้าไปกอด แต่กลัวจะทำเกตุ่่นจึงทำเพียงส่งจูบให้แล้วเดินกลับลงมาชั้นล่าง

หญิงสาวนั่งดูหนังตลกเก่าในห้องนั่งเล่นสักพักก็เริ่มหิว นึกขึ้นได้ว่า ออตรีย์พูดถึงเค้กช็อกโกแลต พอดูนาฬิกาก็คิดว่าได้เวลากินของว่างพอดี เค้กช็อกโกแลตสักชิ้นเป็นไง เธอเดินขึ้นไปดูจ้อช้อกรอบ เมื่อเห็นว่าแกยงหลับสนิท จึงกลับลงมาชั้นล่าง เดินข้ามห้องนั่งเล่นไปยังห้องครัว

“ว้าย!” นิโคลตกใจ

“เฮ้ย!” ชายที่นั่งกินแซนด์วิชอยู่ที่โต๊ะอาหารก็ตกใจเช่นกัน เขาปล่อยแซนด์วิชร่วงจากมือ ยันตัวออกจากโต๊ะ แล้วลุกพรวดจนแก้วนมหกกระจาย แก้อี้หงายล้มไปด้านหลัง

“คุณเป็นใคร” เธอถามเสียงลั่นพลางก้าวถอยหลัง

ชายคนนั้นมองเธออย่างสับสนราวกับกำลังทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น “ผมชื่อมาร์ก” เขาบอกพร้อมชี้มือเข้าหาตัวเอง

ทั้งสองมองหน้ากันอีกครู่ใหญ่ จากท่าทางสงบนิ่งมาร์กรู้ทันทีว่าผู้หญิงคนนั้นไม่รู้จักเขา

“มาร์กไง” ชายหนุ่มยิ้ม “ลูกพี่ลูกน้องของออตรีย์จากเทกซัส ผมมาค้างที่นีสองสามวันเพราะมีสัมภาระหนัก ผมนอนในห้องบนโรงรถที่อยู่หลังบ้าน” เขาชี้ข้ามไหล่ขวาไปด้านหลัง

สายตานิโคลฉายแววหวาดระแวงยิ่งกว่าเดิม

“ออตรีย์กับเจมส์ไม่ได้บอกคุณเรื่องผมเหรอ”

“ไม่ได้บอก” หญิงสาวส่ายหน้า

“อ้าว!” มาร์กดูสับสน “เออ...ก็อย่างที่ผมบอกนั่นแหละ ผมชื่อมาร์ก เป็นลูกพี่ลูกน้องของออตรีย์ ส่วนคุณคือพี่เลี้ยงเด็กที่ชื่อนิโคลใช่ไหม พวกเขาบอกผมแล้วว่าคุณจะมา ต้องขอโทษด้วย ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณตกใจ แต่คุณก็ทำผมใจหายใจคว่ำเหมือนกัน” เขายกมือขวาทาบอก เคาะนิ้วลงบนตำแหน่งหัวใจสองสามครั้ง “เกือบหัวใจวายแล้วไหมล่ะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นนิโคลจึงมีท่าทีผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“ผมเพิ่งบินมาถึงเมื่อเช้า เพราะตอนบ่ายมีสัมภาระงานสำคัญแถว
ใจกลางเมือง” มาร์กอธิบาย

เขารูปร่างหน้าตาดี สวมชุดสูทใหม่เอี่ยมและดูภูมิฐาน

“ผมเพิ่งกลับมาเมื่อราวสิบนาทีก่อนนี่เอง” ชายหนุ่มสาธยายต่อ “แล้ว
ห้องก็ร้องเตือนว่าวันนี้ยังไม่ได้กินอะไรเลย” เขาเอียงคอมองเธอ “เวลาดิ้นเดิน
ผมมักกินอะไรไม่ลง เลยเข้าครัวมาหาแซนด์วิชกับนมกิน” เขาเหลือบมองจุดที่
ตัวเองนั่งเมื่อกี้ “แต่นมหกเลอะโต๊ะเลอะพื้นหมดแล้ว”

มาร์กยกแก้วที่ล้มตั้งขึ้น ก่อนมองหาสิ่งที่จะใช้ทำความสะอาด เจอ
กระดาษเช็ดมือม้วนหนึ่งวางอยู่ข้างซามผลไม้ใบใหญ่บนเคาน์เตอร์พอดี

“แปลกจังที่ออตรีย์ลืมนบอกคุณว่าผมจะมาค้าง” มาร์กพูดพลางเช็ดคราบน้ำ
นมบนพื้น

“วันนี้พวกเขาค่อนข้างรีบนะค่ะ” นิโคลเริ่มจะเชื่ออีกฝ่าย “ที่จริงคุณนาย
เบนเนตต์ขอให้ฉันมาที่นี่ตอนสองทุ่ม แต่ฉันมาได้เร็วสุดสองทุ่มครึ่ง”

“อ้อ เข้าใจแล้ว ว่าแต่จอสหลับหรือยัง ถ้าเป็นไปได้ผมอยากบอกร
าตรีส์สวัสดิ์แทนหน่อย”

นิโคลสายศีรษะ “แกหลับแล้วค่ะ”

“จอสเป็นเด็กดี” เขาพูดขณะขยี้มก้านกระดาษเปียกชุ่มไปทั้งถังขยะ

นิโคลยังมองชายแปลกหน้าไม่ละสายตา “ฉันรู้สึกคุ้นหน้าคุณจัง เราเคย
เจอกันที่ไหนหรือเปล่า”

“ไม่น่าจะ” มาร์กตอบ “ผมเพิ่งมาแอลเอครั้งแรก แต่คุณอาจจะคุ้นหน้า
ผมจากรูปถ่ายในท้องถิ่นเล่นกับห้องทำงานของเจมส์ มีผมอยู่ในรูปด้วยสองรูป
อีกอย่างตาของออตรีย์กับผมเหมือนกันเปี้ยว”

“อ้อ รูปถ่ายนี่เอง น่าจะเป็นอย่างนั้น” เธอเริ่มนึกภาพออกวาง ๆ

จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังทำลายความเงียบนำอดีต

“เสียงมือถือคุณหรือเปล่า” มาร์กถาม

หญิงสาวพยักหน้า

“ออตรีย์คงโทรมาเพราะนึกได้ว่าลืมนบอกคุณเรื่องผม” เขายกไหล่แล้วยิ้ม
“แต่มันสายไปแล้ว”

เธอยิ้มตอบ “ฉันขอตัวไปรับสายก่อนนะคะ” เธอเดินไปยังห้องนั่งเล่น หยิบมือถือออกมาจากกระเป๋า ออดรีย์โทรมาจริงด้วย

“สวัสดีค่ะ คุณนายเบนเนตต์ งานเลี้ยงเป็นยังไงบ้างคะ”

“น่าเบื่อกว่าที่คิดซะอีก นิโคล คีนนี่คงอีกยาว ฉันแค่โทรมาถามว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

“ไม่มีอะไรต้องห่วงค่ะ”

“จอชตื่นหรือเปล่า”

“ไม่เลย เมื่อกี้ฉันเพิ่งขึ้นไปดูที่ห้อง แยกยงหลับสนิทค่ะ”

“ดีแล้ว”

“ฉันเจอมาร์กในครัวด้วย”

จู่ ๆ เสียงอีกทีก็ดังขึ้นที่ฝั่งของออดรีย์

“ขอโทษที นิโคล เมื่อกี้เธอว่าไงนะ”

“ฉันเจอมาร์กค่ะ ลูกพี่ลูกน้องของคุณจากเทศกาลที่มาค้างในห้องบนโรงรถ พอตีฉันเดินเข้าไปในครัวแล้วเจอเขานั่งกินแซนวิชอยู่ เราตกใจกันแทบแย่” เธอหัวเราะเบา ๆ

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง

“นิโคล ตอนนี้อยู่ไหน ได้ขึ้นไปห้องนอนของจอชหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ เขาอยู่ในครัว”

“เอาละ ฟังฉันนะ” น้ำเสียงของออดรีย์เคร่งเครียดและสั้นเล็กน้อย “ออกไปหาจอชเงียบ ๆ และเร็วที่สุด แล้วรีบพาแกออกจากบ้าน ฉันจะโทรแจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้”

“อะไรนะคะ”

“นิโคล ฉันไม่มีลูกพี่ลูกน้องชื่อมาร์กที่มาจากเทศกาล เราไม่มีแขกมาค้างที่ห้องบนโรงรถ ออกจากบ้านเดี๋ยวนี้ เข้าใจ...”

ตื๊ดตื๊ด

“นิโคล”

“นิโคล”

ทว่าสายถูกตัดไปแล้ว

2

แผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมอยู่บนชั้นห้าของอาคารกรมตำรวจที่ทุกคนในย่านใจกลางเมืองรู้จักดี นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์เปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานเล็ก ๆ ของตัวเอง

เขากวาดตามองรอบห้องช้า ๆ ครั้งสุดท้ายที่เข้ามาคือเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตอนแรกนี่ก็ว่าจะได้กลับมาพร้อมผิวสีแทนจากการอาบแดด แต่กลายเป็นอยู่ในสภาพเห็น้อยล้า ผิวหน้าจะซีดกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ฮันเตอร์ควรจะได้พักร้อนเป็นครั้งแรกในรอบเกือบเจ็ดปี ผู้กองสั่งให้เขาและคู่หูลาพักสองสัปดาห์หลังสืบคดีล่าสุดเสร็จเมื่อสิบหกวันก่อนหน้านี้ เขาวางแผนไปเที่ยวฮาวายตามที่ตั้งใจมานาน แต่ในวันขึ้นเครื่องเอเดรียน เคนเนดี ผู้อำนวยการศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมอุกฉกรรจ์แห่งชาติหรือเอ็นซีเอวีซี กลับขอตัวเขาไปช่วยสอบสวนผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม ฮันเตอร์ปฏิเสธไม่ได้

ดังนั้นแทนที่จะบินไปฮาวายเขาจึงไปลงเอยที่เมืองควอนติโก รัฐเวอร์จิเนียแทน การสอบสวนผู้ต้องสงสัยไม่น่าใช้เวลาเกินสองวัน แต่แล้วคดีนั้นก็กลับเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล

เขากับเอฟพีไอเพิ่งปิดคดีสำเร็จเมื่อไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อน หลังการสืบสวนจบลงเคนเนดีพยายามชักชวนฮันเตอร์ให้ทำงานกับเอฟพีไออีกครั้ง

ฮันเตอร์ เป็นลูกคนเดียว พ่อแม่มาจากชนชั้นแรงงานในคอมป์ตันซึ่งเป็นย่านคนจนทางตอนใต้ของลอสแอนเจลิส แม่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตอนที่เขา

อายุเพียงเจ็ดขวบ พ่อไม่เคยแต่งงานใหม่ และต้องทำงานสองอย่างเพื่อเลี้ยงดูลูกชาย

ฮันเตอร์แตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ทักษะการแก้ปัญหาของเขาดีเยี่ยม และรวดเร็ว การไปโรงเรียนทำให้เขาเบื่อหน่าย ตอนเรียนเกรด 6 เขาทำแบบฝึกหัดทั้งหมดเสร็จภายในสองเดือน จากนั้นอ่านตำราของชั้นสูงขึ้นไปจนจบ แล้วขออนุญาตครูใหญ่สอบปลายปีพร้อมกับเด็กเกรด 7 และเกรด 8 ผลคือฮันเตอร์ทำคะแนนได้สูงสุดทุกวิชา

ครูใหญ่จึงรีบติดต่อคณะกรรมการการศึกษาของลอสแอนเจลิส หลังผ่านการทดสอบมากมาย โรงเรียนเมอร์แมนสำหรับเด็กผู้มีพรสวรรค์ก็ตอบรับให้ฮันเตอร์เข้าเรียน

เมื่ออยู่ท่ามกลางเด็กที่มีพรสวรรค์ ฮันเตอร์ก็ยิ่งโดดเด่นกว่าใคร

เมื่ออายุสิบสี่เขาสอบผ่านฉลุยทุกวิชาในระดับมัธยมปลาย และใช้เวลาเรียนชั้นมัธยมปลายเพียงสองปีจากทั้งหมดสี่ปี พ่ออายุสิบห้าเขาสำเร็จการศึกษาด้วยรางวัลเกียรตินิยม จากนั้นมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดก็ตกลงรับฮันเตอร์เข้าเรียนในฐานะ*นักศึกษาพิเศษ*

ตอนอายุสิบเก้าฮันเตอร์จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตวิทยาด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เมื่ออายุยี่สิบสามเขาก็สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกสาขาการวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรและจิตชีววิทยา นั่นเป็นครั้งแรกที่เคนเนดีพยายามชักชวนให้เขาเข้าทำงานกับเอฟบีไอ

วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกหัวข้อ*การศึกษาจิตวิทยาขั้นสูงในพฤติกรรมอาชญากร*ของฮันเตอร์ถูกส่งให้เคนเนดีซึ่งขณะนั้นเป็นผู้อำนวยการเอ็นซีเอสไอซึ่งอ่านเขาประทับใจมาก มันกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนในศูนย์ใช้ต่างตำรามาจนถึงทุกวันนี้ หลังจากนั้นเคนเนดียังพยายามชวนฮันเตอร์ให้ทำงานกับเอฟบีไออีกหลายต่อหลายครั้ง ไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมฮันเตอร์อยากเป็นนักสืบของกรมตำรวจท้องถิ่นมากกว่าเข้าหน่วยตามล่าฆาตกรต่อเนื่องที่เชี่ยวชาญที่สุดในอเมริกา หรือจะบอกว่าเชี่ยวชาญที่สุดในโลกก็คงไม่ผิด แต่ฮันเตอร์ไม่เคยสนใจจะทำงานกับเอฟบีไอ และปฏิเสธคำชักชวนมาตลอด

ฮันเตอร์ นั่งลงที่โต๊ะแต่ยังไม่เปิดคอมพิวเตอร์ รู้สึกแปลก ๆ ที่แม่ห้องทำงานจะดูเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่ขณะเดียวกันมันก็ต่างจากเดิมสุดขีด ที่ว่าเหมือนเดิมเพราะไม่มีอะไรถูกเคลื่อนย้ายหรือถูกแตะต้อง แต่สิ่งที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิงคือมีบางอย่างขาดหายไป จริง ๆ ต้องบอกว่าใครบางคนต่างหาก นักสืบคาร์ลอส การ์เซีย คู่หูที่ทำงานกับเขามาหกปีเต็ม

คดีล่าสุดที่ทั้งคู่ทำด้วยกันก่อนถูกบังคับให้ลาพักเป็นคดีไล่ล่าฆาตกรที่มีพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดปกติ มันถ่ายทอดสดจากฆาตกรรมบนอินเทอร์เน็ต การสืบคดีครั้งนั้นแทบทำให้ทั้งคู่เป็นบ้า ฮันเตอร์เกือบเอาชีวิตไม่รอด ขณะที่การ์เซียกับครอบครัวต้องตกอยู่ในอันตราย

ก่อนลาหยุดไม่นานการ์เซียบอกว่าหลังพักร้อนอาจจะไม่กลับมาทำงานในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม รวมถึงหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษอีกแล้ว ลำดับความสำคัญในชีวิตเขาเปลี่ยนไป ครอบครัวต้องมาก่อนเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ฮันเตอร์ไม่มีครอบครัว ไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูก แต่เข้าใจความกังวลของคู่หูดี และมั่นใจว่าไม่ว่าการ์เซียจะตัดสินใจยังไงก็ต้องเป็นสิ่งที่ดีสำหรับตัวเขาอย่างแน่นอน

หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษของกรมตำรวจลอสแอนเจลิสถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อรับมือกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสะเทือนขวัญ รวมถึงคดีฆาตกรรมที่ต้องใช้เวลาและความเชี่ยวชาญในการสืบสวนเป็นพิเศษ ฮันเตอร์มีความรู้เรื่องจิตวิทยาด้านพฤติกรรมอาชญากรจึงได้เป็นหัวหน้านักสืบ เป็นตำแหน่งสูงสุดของหน่วยพิเศษอีกที คดีฆาตกรรมที่คนร้ายมีพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดปกติจะถูกจัดให้เป็นคดีอาชญากรรมรุนแรงระดับสูงสุดหรือคดียิว ฮันเตอร์และการ์เซียมีหน้าที่จัดการคดีเหล่านั้น การ์เซียถือเป็นทั้งคู่หูและเพื่อนที่ดีที่สุดของเขา

เขาโน้มตัวไปข้างหน้า เอื้อมมือแตะปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ แต่ยังไม่ทันจะกดปุ่มประตูห้องก็เปิดออก การ์เซียนั่งเอง

“อ้าว!” การ์เซียแปลกใจนิดหน่อยเมื่อมองนาฬิกาบนผนัง “คุณมาเร็วกว่าปกตินะ โรเบิร์ต”

ฮันเตอร์เหลือบมองนาฬิกา ก่อนหันกลับมามองคู่มือ ผมสีน้ำตาลค่อนข้างยาวของการ์เซียถูกรวบไปข้างหลังเป็นหางม้า ดูก็ไม่หยอก เส้นผมยังขึ้นจากการอาบน้ำ แต่แวตตาเจ้าตัวกลับดูดีโรยและวิตกังวล

“ก็นิดหน่อย” ฮันเตอร์ตอบ

“สีผิวคุณไม่เหมือนคนเพิ่งกลับจากฮาวายเลย” การ์เซียชะงักแล้วขมวดคิ้วมองอีกฝ่าย “คุณไปเที่ยวมาจริง ๆ เหรอ” ฮันเตอร์เป็นพวกบังงานที่สุดเท่าที่เขาเคยพบ

“ก็ทำนองนั้น” ฮันเตอร์ตอบพลางพยักหน้า

“แปลว่าอะไร”

“ฉันไปเที่ยวจริง ๆ นั่นแหละ” เขาอธิบาย “แต่ไม่ได้ไปฮาวาย”

“งั้นคุณไปไหนมา”

“ไม่มีอะไรพิเศษหรอก แคไปเยี่ยมเพื่อนทางฝั่งตะวันออก”

“อ้อ เข้าใจแล้ว”

การ์เซียรู้ทันทีว่ามีเรื่องมากกว่านั้นแน่ แต่ก็รู้ดีก็ว่าถ้าฮันเตอร์ไม่ยกพูดก็จะไม่มีวันยอมบรีปาก ไม่ว่าเขาจะต้อยังไงก็ตาม

การ์เซียเดินมาที่โต๊ะ ยังไม่นั่งหรือเปิดคอมพิวเตอร์ แต่เปิดลิ้นชักชั้นบนสุดแล้วเริ่มรื้อข้าวของออกมาวาง

ฮันเตอร์เฝ้าสังเกตคู่มือเงียบ ๆ

ในที่สุดการ์เซียก็หันไปมองอีกฝ่าย “ขอโทษด้วย” เขาพูดขณะรื้อลิ้นชักที่สอง

ฮันเตอร์พยักหน้าหนึ่งครั้ง

“ผมคิดทบทวนหลายรอบแล้ว โรเบิร์ต” การ์เซียขยายความ “สองสัปดาห์ที่ผ่านมาผมคิดเรื่องนี้ตลอดเวลา พิจารณาทุกความเป็นไปได้จากทุกแง่มุม ผมรู้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้อาจทำให้เสียใจไปตลอดชีวิต แต่ผมไม่มีวันปล่อยให้แอนนาต้องเจอกับเรื่องแบบนี้อีก เธอเป็นทุกอย่างสำหรับผม ผมจะไม่ยกโทษให้ตัวเองเลยถ้าเธอเป็นอะไรไปเพราะงานที่ผมทำ”

“ฉันรู้” ฮันเตอร์ตอบ “ฉันไม่โทษนายหรอก คาร์ลอส ไม่เลยสักนิด ถ้าเป็นฉันก็คงทำแบบนี้เหมือนกัน”

ถ้อยคำจริงใจนั้นทำให้การ์เซียยิ้มแทนคำขอบคุณ ฮันเตอร์ดูออกว่าคู่หูกำลังละลายใจ

“นายไม่จำเป็นต้องอธิบายเหตุผลกับใคร โดยเฉพาะฉัน”

“ผมติดหนี้คุณหลายเรื่อง โรเบิร์ต” การ์เซียบอก “ผมกับแอนนาเป็นหนี้ชีวิตคุณ ที่เราสองคนยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นเพราะคุณ”

ฮันเตอร์ไม่เอ่ยปากพูดถึงอดีตจึงเปลี่ยนเรื่อง

“แอนนาเป็นยังไงบ้าง”

“สำหรับคนที่เพิ่งผ่านเรื่องเลวร้ายมาถือว่าอาการเธอดีขึ้นมาก” เขาตอบพลางรื้อของจากลิ้นชักสุดท้าย “เธอไปค้างบ้านพ่อแม่สองสามคืน”

“แอนนาเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งมาก” ฮันเตอร์ยอมรับ “ทั้งร่างกายและจิตใจ”

“ใช่เลย”

ความเงิบบ่น่าอึดอัดปกคลุมทั้งห้องอีกครั้ง

“นายจะย้ายไปไหน”

การ์เซียหยุดมือ สีหน้าฉายแววละลายชัดเจน

“ซานฟรานซิสโกครับ”

ฮันเตอร์ซ่อนความแปลกใจไว้ไม่มิด

“นายจะไปจากแอลเอชั้นไหน”

“ใช่ เราตัดสินใจแล้วว่าแบบนี้ที่น่าจะดีกว่า”

ฮันเตอร์ไม่คาดคิดว่าจะได้รับคำตอบแบบนี้ แต่ก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ “แผนคดีฆาตกรรมและโจรกรรมของกรมตำรวจซานฟรานซิสโกโชคดีมากที่ได้คนอย่างนายไปร่วมทีม”

คราวนี้การ์เซียดูละลายยิ่งกว่าเดิม “ผมไม่ได้ย้ายไปแผนคดีฆาตกรรมและโจรกรรมหรอก”

ฮันเตอร์เปลี่ยนจากประหลาดใจเป็นงงง เพราะรู้มาตลอดว่าการ์เซียพยายามอย่างหนักเพื่อจะเป็นนักสืบแผนคดีฆาตกรรม